

Publicerad 2007-04-04 12:48 av Nico Zasha Kroik

Stjärnfall På Väg är en novell i 9 kapitel. Den handlar om 17-åriga Marcus vars liv faller samman och tar en dramatisk vändning. I detta kapitel gör Marcus sitt sista stopp på resan. Han möter sin vän Oliver i Trelleborg.

Stjärnfall på väg - Kapitel 8: Det sista resmålet

Klockan hade hunnit slå om till 6 innan Marcus nått Trelleborg, hans slutstation. Han svängde in på en bensinstation och köpte mer colaburkar och godis. Han satt i bilen utanför bensinstationen när han tog upp sin telefon från passagerarsätet och skickade iväg ett sms till nummerupplysningen med Olivers telefonnummer som innehåll. Några sekunder senare plingade telefonen till och han hade fått en adress tillbaka. Blygers väg 4. Han förde in adressen i navigatorn.

Marcus kom in i en rondell och fick uppmaningen att ta höger. Bilen gled in i ett villaområde och han skulle ta vänster. Navigatorn visade Blygers väg som låg bredvid de andra sju dvärgarnas vägar. Han skrattade högt vid tanken på att man döpte gator efter sagofigurer. Efter ytterligare en vänstersväng uppenbarade sig skylten för Blygers väg. Oliver Sundin, jag är här, tänkte han då han parkerade på gatan utanför familjens Sundins hus. Marcus visste att familjen Sundin inte längre var en stor familj då Olivers mamma hade lämnat sin make och Oliver. Med sig hade hon tagit parets andra två barn. Oliver hade inte velat lämna sin pappa och var stor nog att få ta det beslutet själv.

Marcus hade nu bestämt sig för att ringa upp Oliver så han kunde komma in utan att väcka hans sovande pappa.

- Hallå, svarade Oliver utan att låta det minsta väckt.
- Hejsan, gissa vart jag är, sa Marcus glatt.
- Vet inte, svarade Oliver och försökte överrösta ljudet i Olivers bakgrund.
- Utanför erat hus, sa Marcus aningen besviket för att inte Oliver hade gissat.
- Jaha… Vad gör du där? Frågade Oliver.
- Jag tänkte hälsa på litegrann, svarade Marcus och blev irriterad för att Oliver inte verkade mer entusiastisk.

- Men jag är inte där, sa Oliver.
- Nähä, vart är du då? Frågade Marcus förvånat.
- Jag är hos Ellen, svarade Oliver.
- Jaha… sa Marcus besviket.
- Men du, kan du inte komma hit? Frågade Oliver.
- Jo det kan jag, vart bor hon då?
- Hon bor på Köpingegatan, sa Oliver och skrattade.
- Vet du vad? Stanna där, jag kommer strax, fortsatte Oliver.
- Okej, jag sätter mig här i bilen och väntar då, svarade Marcus.
- Gör det du, kommer alldeles strax, sa Oliver och lade på.

Marcus slog på stereon och bytte skiva. Han undrade hur långt det var till Köpिंगegatan och slog på navigatören för att se var den låg. Snabbt beräknade han att Oscar skulle kunna gå den sträckan på tio minuter. En lång person kom gående på gatan och Marcus antog att det var Oliver. Han vred ner volymen på stereon och tryckte med en knapptryckning ner sidorutan.

- Hej där, sa Marcus då Oliver kommit fram till bilen och fått syn på Marcus.
- Hejsan, vad håller du på med? Frågade Oliver och såg leende men barskt på Marcus.
- Sätt dig, sa Marcus och klappade på passagerarstolen.

Oliver öppnade passagerardörren och satte sig ner i stolen.

- Så, vad håller du på med egentligen? Du har inget körkort, påpekade Oliver frågande.

Marcus övervägde en stund att ljuga, men bestämde sig ändå slutligen för att berätta sanningen.

- Jag… Mår inte så bra, sa han och såg, med tårar i ögonen, på Oliver.
- Men du, vad är det som har hänt? Frågade Oliver och tog Marcus hand i sin.
- Allting är bara skit, svarade Marcus och såg ner på ratten.
- Kom så går vi in, sa Oliver och öppnade dörren.

Marcus stängde av stereon, klev ur bilen och låste. Oliver tog honom i handen och ledde honom in i huset. De kom in i en stor nedsläckt hall och båda tog av sig sina skor. Oliver gick tyst upp för trappen med Marcus i släptåg. Första rummet till höger var Oliver's och han stängde dörren då Marcus kommit in.

- Vad är det som är dåligt? Frågade Oliver och kramade Marcus.
- Precis allting… Vi blev tvungna att flytta från våran lägenhet, fråga mig inte varför. Jag bröt revbenet i badkaret och det gör ont. Jag klarar inte av någonting och ingen älskar mig… sa Marcus, framförallt inte Felix, fortsatte han och började gråta.

Han hade inte tänkt på Felix sen han nått Göteborg, och han blev nu påmind om hur oälskad han var av honom.

- Du kan inte säga att ingen älskar dig, för det är alltid minst en; jag, sa Oliver och såg in i Marcus tårfyllda ögon.
- Vad är det som hänt med Felix då? Fortsatte Oliver.
- Han har skaffat en pojkvän… svarade Marcus och grät ännu mer.

Oliver satt tyst och höll om Marcus. Längre satt de så, och Marcus somnade till slut, gråtandes, i Oliver's famn. Marcus vaknade upp i Oliver's säng. På en stol bredvid sängen satt Oliver och såg på Marcus.

- God morgon mitt lilla solsken, sa Oliver och log mot Marcus.
- God morgon, svarade Marcus och fnissade.
- Upp med dig nu, vi ska ner och äta, sa Oliver och drog upp Marcus ur sängen.
- Vad är klockan? Frågade Marcus då han höll på att ta på sig sina, av Oliver avtagna, kläder.
- Den är typ fyra, svarade Oliver och startade sin radio.

Oliver började dansa en, enligt Marcus, fånig dans, och Marcus skrattade hejdlöst. När de kom ner till köket

stod det två tallrikar framdukade på köksbordet och Oliver började plocka fram mat ur frysen.

- Skulle inte jag kunna få fräscha upp mig lite medan du gör det där? Frågade Marcus och log mot Oliver.
- Jo det skulle väl kunna gå bra, men ta inte för lång tid på dig bara, svarade Oliver och skrattade.
- Jag ska försöka, svarade Marcus och gick in i hallen.

Hans saker låg ute i bilen och han gick ut för att hämta dem. Resväskan låg i bagageutrymmet där han lämnat den och han tog med sig den och sminkväskan in till badrummet. Han ställde sig i duschen och började tvätta sig. Efter att han sköljt hårbalsamet ur håret vred han av vattenkranen och böjde sig ut till sin resväska och plockade ut handduken. Han torkade sig och virade handduken runt kroppen, gick ut ur duschen och började ta på sig rena kläder från den välfyllda resväskan. Han sprayade lite parfym på halsen och borstade tänderna. Sedan packade han ihop resten av sina saker i resväskan. Låset i dörren klickades upp och en ny Marcus steg ut från det dimmiga badrummet. Lukten av nystekta ägg slog emot honom och byggde upp ett inre rop efter mat. Han parkerade väskan i hallen och gick in i köket där Oliver precis lagt upp ett sista ägg på en tallrik.

- Är du klar nu? frågade Oliver då han ställde fram krögarpytt på bordet.
- Ja, se så fräsch jag är, sa Marcus och kramade Oliver.
- Helt underbar, svarade Oliver och visade åt Marcus att sätta sig ned.
- Ät nu då, sa Oliver fnissande, då han satt sig ner på andra sidan bordet.
- Jag gör ju det, svarade Marcus och började ta krögarpytt ur stekpannan.
- Bra, sa Oliver och tog två stekta ägg.

De satt mittemot varandra och åt under tystnad. Marcus log mot Oliver, och Oliver log tillbaks. Marcus kände sig lugn med Oliver. Han hade en stor nervositet då han skulle träffa honom, men allting släppte då de träffades. Det kändes som om de hade känt varandra sedan de var små. Det hade varit annorlunda med Felix, Jonas och Joakim. Nervositeten hade inte släppt med dem. På något konstigt vis kändes det som om han hade hittat sitt förlorade hem, sin förlorade familj. Att bo i detta huset med dessa människor. Tanken kändes så rätt, men Marcus visste att det aldrig kunde bli så. Det kunde endast bli ett slags slut på det Marcus startat, och det visste han om.

- Vad tänker du på? Frågade Oliver då han såg att Marcus befann sig långt in i tankarna.
- Det här… svarade Marcus och log.

Oliver började plocka av bordet och Marcus hjälpte till. De sköljde av disken och ställde in i diskmaskinen. Tiden höll på att rinna ut och han skulle snart vara rapporterad borta. Tydligen hade hans plan fungerat så här långt, ingen hade ringt honom och frågat var han var. Men nu skulle snart hans mamma undra varför han inte kommit tillbaka till Östersund. Han tänkte på om det fanns ett sätt att fördröja det oundvikliga, men kom inte på något bra. Det fanns en sak som var bra för honom just nu och det var att ingen visste var han var eller vart han hade åkt, så ingen kunde heller söka efter honom.

- Vill du kolla på en film eller nåt? Frågade Oliver då de hade städat undan i köket.
- Visst, vi kan ju typ hyra en eller någonting, svarade Marcus och log mot Oliver.
- Ja, kom då så går vi, sa Oliver och begav sig in i hallen för att ta på sig ytterkläderna.

De gick ner på en närliggande kiosk och Marcus betalade film, en stor påse med choklad och flera liter Coca-cola. Oliver hade ansett det varit onödigt då de ändå inte skulle kunna äta upp allt, men Marcus insisterade på att det inte skulle snålas med pengarna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nico Zasha Kroik med Poeter.se id #12369 innehar upphovsrätten